

**Προσουλής πρὸς συννομήτας
καὶ παρακλιτὸς ἱππότηας.**

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς ἴλετο καὶ τότε πάλιν
συναρμόσταν Ἕλληγ,
κί' ἐνθ' σημεῖα φαίνονται πρὸς πρόβον εὐλοίαν
προσέφομαι κί' ἐγὼ σωτήρ με γλώσσαν καὶ βραχίονα.

Προσέλθετε, προσέλθετε, γενναῖοι συννομήτα,
καὶ οἷς ὅπου νηοτεύετε, καὶ οἷς ποῦ καλοτρέφατε.

Τὸν κῆδον ἀναρρίψετε,
καὶ μὲ λευκὰς ἐλπίδας
τὰ πρόσωπά σας κρύψετε
σὲ μαύρα, προσωπίδας.

Καιρὸς μεγάλων θυσιῶν
καὶ νέων συννομήτων.

Καιρὸς μεγάλα νὰ λυθοῦν προβλήματα καὶ γρίφοι,
καιρὸς καὶ πάλιν δηλαδὴ
ἐν μύρτου χλοερῷ κλαδί
νὰ κρύφωμεν τὰ ἔφη.

Ἐλάτε, σὲς παρακαλῶ,
καὶ τρίτε μας τὸν ἀφαλῶ,
κί' ἀνάσκελα ἔσπλωστε μας.

Σιγὴ καὶ φρόνησις, παιδιᾶ,
νὰ μὴ μᾶς πάρουν μυροδία,
καὶ τότε φασκαλώστε μας.

Μυστηριώδες κί' ἀγνωστον ἄς μείνῃ τὸνομά μας,
δειξιόμεν κατὰ παντὸς συγχρόνου φαταούλα,
κί' ὅτῃ σκοτίαν τῆς νυκτὸς ἄς εἶναι σύνθημά μας
τρεις λέξεις μόνον: ἔρατόναυτία κί' ἀναγοῦλα.

Αὐτὰ τὰ τρία λόγια σύνθημα ἄς εἶναι μόνον
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

Αὐτὰ τὰ τρία λόγια νομίζω πῶς σημαίνουν
ἐκείνους ποῦ ποιμαίνου,
κί' ἐκείνους ποῦ ποιμαίνονται
καὶ μ' ὄψεις ἐξημένας
συννομοτοῦν καὶ μαίνονται,
γχατὶ μὲ τοὺς ποιμένας
τὸ κράτος δὲν λυμαίνονται.

Σ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια θαρρῶ πῶς κατοικεῖ
κάθε πολιτικὴ,
κάθε συννομοσία,
καὶ ἔρασις κί' ἐργασία.

Μ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια συνεννοεῖται μόνον
ἡ μειονοφηγία πατριωτῶν σωφρόνων,
δοσὺς τῆς ἀληθείας δὲν ἀπολείπῃ ἡ γνῶσις,
κί' ὅταν ἀκοῦν ὁ δεινα πῶς σκέπτεται νὰ κινήγ
νίαις μεταρρυθμίσεσι καὶ νίαις βελτιώσεσι,
δασοτῶνε τάντερά των καὶ τρέχουν γὰρ λεκάνη

Μ' αὐτὰ πρὸς ἀλόους βαίνει κί' ἡ γῆ μαζ' ἡ κλεινὴ
μὲ ἔδωκα γαννατον,
κί' ὅπ' ἔτηρῶν καὶ πόντον ἀκούεται φωνή:
σάχλα καὶ τῶν γονέων.

Μ' αὐτὰ τὰ τρία μόνον ὑπονοοῦνται πάντα
τὰ σοβαρὰ συμβάντα,
καὶ κάθε Γερουσία κατὰ τοῦ καθέστωτος,
καὶ κάθε Σέντοσ — Πάγχασι καὶ κάθε Δὸν — Κίχλοσ.

Σάχλα καὶ τὸ λαλεῖν
οἱ ἄρῆμοι, οἱ Βουλήγ
ἐλλάλων σκαπανέων.

Μὰ καὶ τὸ αὐτῶν
πολὸ σαχλὸν... τὸ πᾶν
σάχλα καὶ τῶν γονέων.

Ἐμπρὸς... σὺλλαλητήρια...
ἡ σάμπιγξ ἄς ἦχηγ,
τὸ βῆμα μᾶς ταχύ,
καὶ μᾶρσ οὐ Βουλευτήρια
καὶ σ' ἀποχωρήτήρια.

Τὰ ἔφη τῶν συννομήτων,
τῶν ἄριστογενέων,
καὶ οἷς κί' ἐμὲ πρὸς ἔμετόν
μὲ διαδίδου μόνον.

Τὸν κῆδον ἀναρρίψωμεν, κί' ἀναπαυθῶμεν ἑλοῖ
μέσῃ σῆς φηροκόστινας τὸ σαχλοπεριβόλι,
ποῦ μόνον γαῖδουράγκαθα φητροῦνον καὶ τοουκνίδε
καὶ μερικὰς σάνιδε.

Ὅς τότε σάχλας ὀρέμματα,
θ' ἀποῦτε τόσα φέμματα,
θὰ φαίνασθε μὴ νοῦλα.

Ἐμπρὸς... τὸ ἔρασ μου κρατῶ...
τὸ σύνθημά μου: ἔρατο,
ναυτία κί' ἀναγοῦλα.

Ἐμπρὸς... προβαίνετε ἑρασις,
ἐμπρὸς ἐγὼ καὶ πῶσ οἷς,
κί' εἰς κάθε προδικέστημα τῆς Ρωμηροσύνης νίον
ἀκούετε τὴν ἐπὶ φῶν: σάχλα καὶ τῶν γονέων.

**Συννομητῶν χορὸς
προβαίνει τρομερῶς.**

- Α'. — Βῆξω κόκκινη κονκάρδα
καὶ φωνάω σ' ἑλοῦς: ἔραδα.
Β'. — Βῆξω κόκκινο σκουφάκι καὶ μετ' ἄλλων διακίρων
Ἐδουσευλοῦσις θέλω γηραλέων ἀνατήρων.
Γ'. — Στήτε πάντες... θ' ἀλαλέω
θέλω Βασίληθ' ἡ ἀλλόδε.